

Петар Петровић II Његош

НОЋ СКУПЉА ВИЈЕКА

[Пјесма је написана 1845. Први пут је објављена у “Босанској вили” 1913.]

*La douceur de l'haleine de cette deesse
surpassait tous les parfums de l'Arabie heureuse*

Плава луна ведрим зраком у прелести дивно тече
испод поља звјезданије у прољећну тиху вече,
сипље зраке магическе, чувства тајна нека буди,
те смртника жедни поглед у дражести слаткој блуди.
Над њом звјезде ројевима брилијантна кола воде,
под њом капље ројевима зажижу се ројне воде;
на грм славуј усамљени армоничку пјесну поје,
мушице се огњевите ка комете мале роје.
Ја замишљен пред шатором на шарени ћилим сједим
и с погледом внимателним сву дивоту ову гледим.
Чувства су ми сад трејазна, а мисли се разлетиле;
красота ми ова божа развијала умне силе.
Него опет к себе дођи, у ништавно људско стање,
ал' лишено свога трона божество сам неко мање;
претчувствијем неким слатким ход Дијанин величави
душу ми је напојио – све њен в'јенац гледим плави,
О наслједство идејално, ти нам гојиш бесмртије,
те са небом душа људска има своје сношеније!
Слух и душа у надежди пливајући танко пазе
на ливади движенија – до њих хитро сви долазе!
Распрсне ли пупуљ цв'јетни али кане роса с струка –
све то слуху оштром грми, код мене је страшна хука;
затрепте ли тице крила у бусењу густе траве,
стрецања ме рајска тресу, а витлења муче главе.
Тренућ ми је сваки сахат – моје време сад не иде;
силе су ми на опазу, очи бјеже свуд – да виде.
Док ево ти дивне виле лаким кроком ће ми лети –
завид'те ми, сви бесмртни, на тренутак овај свети!
Ход је вилин много дични на Аврорин када шеће,
од сребрног свога прага над прољећем кад се креће;
зрак је виле младолике тако красан ка Атине,
огледало и мазање презиру јој черте фине.
Устав' луно, б'јела кола, продужи ми часе миле,
кад су сунце над Инопом уставити могле виле.
Прелесницу како видим, загрлим је кв бог вели,
уведем је под шатором к испуњењу светој жељи.
При зракама красне луне, при свјећици запаљеној
пламена се споји душа ка душици раскаљеној
и цјеливи божествени душу с душом драгом слију.
Ах, цјеливи, божа мана, све прелести рајске лију!
Цјелителни балсам свети најмирисни аромати
што је небо земљи дало на усне јој стах сисати.

Совршенство творенија, таинствене силе боже,
ништа љепше нит' је када нити од ње створит може!
Малена јој уста слатка, а анђелски обрашчићи –
од тисуће што чувствујем једну не знам сада рећи!
Сњежана јој прса округла, а streцају светим пламом,
дв'је слонове јабучице на њих дубе слатким мамом;
црна коса на валове низ рајске с игра груди...
О дивото! Чудо смртни ере сада не полуди!
Б'јела прса гордија су под црнијем валовима
но планина гордељива под вјечнијем сњеговима
на излазак кад је сунца са равнине цв'јетне гледим,
кроз мрежицу танке магле величину кад јој сл'једим.
Играм јој се с јабукама – два свијета срећна важе,
к восхиштењу бесмртноме лишеника среће драже;
зној лагани с њеном косом с занешене тарем главе...
Друге среће, мало важне, за њу би да, и све славе.
Не мичу се уста с устах – цјелив један ноћи ц'јеле!
Јошт се ситан не наљубих владалице виле б'јеле;
свезала се два погледа магическом слатком силом,
као сунце с својим ликом када лети над пучином.
Луна бјежи с хоризонта и уступа Фебу владу,
тад из вида ја изгубим дивотницу моју младу!

Петар II Петровић Његош, Пјесме, Обод, Цетиње, 2001.